

Ефціфеева, Н. Мой лёс — кнігі / Наталля Ефціфеева // Культура. — 2019. — 20 красавіка (№16). — С. 6.

Кніга ў жыцці паэтки, выдаўца, журналісткі, бібліятэкара Н. Ефціфеевай (Кандрашук).

Прэм'ера рубрыкі

*Можна было б назваць гэтую рубрыку «Як прайсці ў бібліятэку?» Можна было б — гадоў
пяць — дзесяць таму. На сёння пытанне
яўна
састарэла. Дзе
знаходзіцца галоўная
«
кніжкіна
»
ўстанова, цяпер ведае бадай кожны. А вось чым там заняцца
наведвальніку,
каб да чытання
прызвычаіцца? Над гэтым пытаннем і бібліятэкары часам задумваюцца. Інакш кажучы,
нам патрэбна пляцоўка для абмену думак паміж бібліятэкарамі, паміж чытачамі, паміж
першымі і
другімі. Давайце назавём яе Book Cgo
ssing
. Гэта і кнігаварот, і грамадскі рух, і, урэшце, — хобі для душы.
А у
нашым выпадку
—
дыскусійная прастора, прысвечаная развіццю бібліятэчнай
справы.
Прапанаваў*

сваю

ідэю

—

вазьмі пакарыстацца

задумай

іншага.

Мой лёс — кнігі

Чытаць я навучылася ў чатыры гады і ў свой час стала самым юным чытачом
Камянюцкай сельскай бібліятэкі Камянецкага
раёна. Памятаю
здзіўленыя
вочы загадчыцы,
калі
мой тата
сказаў,
што на
пяцігадовую дзяўчынку трэба завесці фармуляр і яна будзе выбіраць кніжкі самастойна.
«
Хіба
яна
ўмее
чытаць?» — «Умее»,
—
пацвердзіў
бацька. А я тым часам ужо
хадзі
ла
паміж стэлажоў.
Не магу
ўспомніць,
якой была мая першая
кніга,

але на
ўсё
жыццё
ў памяці
захавалася фраза
бібліятэкара:
«Гэта для яе яшчэ рана, яна не зразумее». І тут за мяне
«
заступіўся
»
брат:
«
Зразумее. Яна
такія кнігі ўжо
чытае». Як пасля высвет
лілася, кніга
была
разлічана
на дзяцей
гадоў дзесяці.

Хто бы мог тады падумаць, што з кнігамі і бібліятэкай будзе звязана ўсё далейшае
жыццё.

У нашай сям'і ўсе любілі чытанне, тым не менш, мяне ніхто не вучыў чытаць мэтанакірава
на. Але, калі надыходзіў вечар і ў руках маіх родных з'яўлялася кніга, газета або часопіс,
мне міжволі хацелася далучыцца да іх. Я чаплялася да дарослых з пытаннем:

«
Якая гэта літара?
»

Прачытванне першых складоў і слоў выклікала бурлівую радасць.

Прайшоў літаральна год ці два, і мама звольнілася з Музея прыроды, дзе працавала
экскурсаводам, і стала бібліятэкарам. Адгэтуль у бібліятэцы я бывала ўсё часцей.

Прычым
з цягам
часу навучылася

З
апаўняць фармуляры, расстаўляць правільна кнігі на паліцы, прымала ўдзел у
мерапрыемствах, дапамагала маме пісаць сцэнарыі, афармляць тэматычныя папкі,
выставы і рабіць справаздачы, калі яна
ўжо стала загадч
ыц
ай.

А яшчэ ў бібліятэцы з'явілася мая асабістая папка, бо я з 11 гадоў пісала вершы, а з 14
друкавалася ў газетах і часопісах. Праз гады ў «роднай» бібліятэцы адбылася
прэзентацыя маёй першай кнігі
«
Зимний букет».

У час вучобы ва ўніверсітэце ў Брэсце я была нязменным чытачом як універсітэцкай, так і
абласной бібліятэкі. Пераехаўшы ў Кобрын, і тут пасябрала з цэнтральнай раённай
бібліятэкай, але не толькі ў якасці чытача, а яшчэ як паэт і журналіст. З часам
усталяваліся цёплыя сяброўскія адносіны із Брэсцкай цэнтральнай гарадской
бібліятэкай.

У дзяцінстве я марыла пісаць і выдаваць кнігі, і гэтым смелым марам наканавана было сп
раўдзіц
ца. Спачатку да выдання
кніг
я стала датычная працуючы
ў рэдакцыі часопі- саў,
а
ў
2016 годзе атрымала пасведчанне
в
ыдаўц
а
як
індывідуальны
прад
прымальнік.

Калі мы не здраджваем дзіцячай мары і засяроджана, настойліва ідзем да мэты, то Бог

часам дае больш за тое, што мы просім. Жыццёвыя пуцявіны прывялі мяне ў бібліятэку ў
новай
якасці. Я прыйшла ў Кобрынскую
РЦБС на работу —
бібліятэкарам
у аддзел маркетынгу. Вось дзе
спатрэбіўся
атрыманы
ў дзяцінстве
вопыт. І хоць я не
запаўняю
чыта
цкія
фармуляры
і
не расстаўляю на
паліцах кнігі,
але мне неабходна ведаць, як гэта
робіцца правільна. Дый журналісцкія і выда-
вецкія навыкі выявіліся не лішнімі. Шмат
чаму вучуся і ў чарговы раз разумею: мой лёс — кнігі.

Наталля ЕФЦІФЕЕВА

Кобрын